

PRICHÁDZA NAJPODLEJŠIA CHVÍĽA EURÓPSKÝCH DEJÍN 21. STOROČIA?

- CZ24 News | 9. června 2021

EU: Pomaličky priťahovali opraty. Kúsok po kúsku obmedzovali suverenitu členských krajín. A bolo len otázkou času, kedy otvoria kampaň v mene európskej „jednoty“ (rozumej, totality) zakázať členským štátom právo veta, čiže definitívne odstrániť ich štátnu zvrchovanosť

Všetky tie reči o demokracii a spolupráci v EÚ sú pekné, ale rátajú sa činy. A tie hovoria, že Európska únia smeruje čoraz viac k superštátu s centrálnym riadením.

Vytvorenie akejsi európskej federácie z doposiaľ stále formálne zvrchovaných členských štátov EÚ je dlhodobým zámerom západných plutokratických gangov „elít“, ktoré by chceli vládnuť celému svetu. Táto agenda nie je nová, s tou západné panstvo už dávnejšie koketuje, ale tentoraz to dostalo nový rozmer.

Už nie ako diskusia, ale ako rozkaz

Doposiaľ to bolo formulované ako „mala by“, „mohla by“ existovať jednotná európska politika. Tentoraz však popredný predstaviteľ Veľkonemeckej štvrtej ríše, v duchu najlepších hitlerovských tradícií otvorene povedal, že právo veta „musí byť“ členským štátom odňaté. Teda už to nezní ako téma na diskusiu, ale ide už o príkaz.

V preklade do zrozumiteľného jazyka to neznamena nič viac a nič menej, než že európske štáty sa „musia“ podriaďovať jednotnému riadeniu. Skrátka, už tu zase máme to klasické „Ordnung muss sein“

(prosím, nezamieňať s heslom „Arbeit macht frei“, hoci ktovie, či aj to nebude jedného dňa opäť aktuálne).

Na rozdiel od niektorých slovenských amatérskych politikov, keď niečo vyslovia predstavitelia veľmocí, nie je to iba náhodná rétorika, ale vždy za tým je konkrétne poslanstvo. Pozrime sa, čo presne povedal nemecký minister zahraničných vecí Heiko Maas v pondelok na stretnutí nemeckých veľvyslancov v Berlíne.

„Nemôžeme sa nechať držať v pozícii rukojemníkov ľuďmi, ktorí svojimi vetami maria európsku zahraničnú politiku,“ uviedol. A ďalej povedal: „Ak to urobíte, potom skôr alebo neskôr riskujete rozpad súdržnosti Európy.“ A ešte dodal: „Veto musí zmiznúť, aj keď to znamená, že môžeme byť prehlasovaní.“

Čo bolo povedané medzi riadkami?

Pozrime sa bližšie, čo presne môžu znamenať niektoré zvraty z vyjadrenia pána ministra. Tak napríklad: „...ľudia, ktorí maria európsku zahraničnú politiku...“ Hm, a ktorá je tá európska zahraničná politika? Napríklad také Maďarsko nie je v Európe? Jeho politika nie je európska? Alebo európska je iba tá centrálna bruselská? A čo ak práve Brusel marí skutočnú európsku politiku? Čo ak európska politika je práve tá ktorú presadzujú krajiny, ktoré vetujú návrh väčšiny?

Tu vidíme jasne totalitný spôsob uvažovania, lebo jeho podstatou nie je nič iné, iba snaha nanútiť jednotnú vôľu aj iným krajinám.

Alebo toto: „...môžeme byť prehlasovaní...“ pripúšťa pán minister. Ale koho tým myslí? Každému je jasné, že menšina je prehlasovaná väčšinou. A kto pozná rozloženie síl, vie, že blok, ktorý vytvára Nemecko a niekoľko ďalších štátov, má silu prehlasovať ostatných. Tak kto len môže byť prehlasovaný, a kto určite bude prehlasovaný? Ak sa zruší právo veta, bude stačiť skorumpovať pár politikov, podobne ako to funguje v OSN a rôznych ďalších štruktúrach, a plutokratické skupiny budú môcť európskym krajinám nanútiť ľubovoľné rozhodnutie, pričom tie krajiny nebudú mať žiadnu možnosť sa tomu brániť.

A ďalej: „...riskujete rozpad súdržnosti Európy.“ O akej súdržnosti pán minister hovorí? Odlomí sa azda kus Európy a odpadne do oceánu? Nie, nič také hrozné sa nestane. Len budú mať jednotlivé európske štáty na veci rôzny názor a väčšina nebude môcť nanútiť svoj názor menšine. Presne to a nič iné nie je rozpad súdržnosti Európy – a to nie je žiadna hrozba, ale naopak, prejav demokracie a slobody európskych národov.

Klaus: nadnárodný útvar nemôže byť demokratický

V novembri 2019 navštívil Bratislavu bývalý český prezident Václav Klaus. Na novinársku otázku, aké najväčšie hrozby plynú z európskej integrácie, Klaus odpovedal: „Ja si nedokážem predstaviť, že by mohla existovať demokracia v entite presahujúcej národný štát. Demokracia je založená na slove ‚demos‘, čiže ľud. Na Slovensku, v Maďarsku, Rumunsku je ľud, ale neexistuje a z definície nemôže existovať nič také ako európsky ľud. A preto vo všetkých nadnárodných entitách, vo všetkých ríšach, úniách, impériách nikdy v histórii ľudstva nebola žiadna demokracia. A nemôže byť ani teraz. To je absolútne zásadná politologická téza: nadnárodný, supernacionálny útvar vylučuje demokraciu.“

Čo k tomuto Klausovmu zhrnutiu dodať? Základné listiny Európskej únie sa odvolávajú na princíp subsidiarity, ako na jedno z najzákladnejších filozofických východísk demokratickej správy verejných

vecí. Poznali ho už Aristoteles aj Tomáš Akvinský. Tento princíp hovorí, že veci, ktoré si môže zabezpečovať nižšia riadiaca úroveň, nemajú sa odovzdávať vyšším úrovniám. Národný štát si však samostatne dokáže efektívne a zmysluplne zabezpečovať takmer všetko. Zbavovanie národných štátov ich suverenity s cieľom sústrediť maximum rozhodovacích právomocí do jedného vzdialeného centra je zjavným porušovaním princípu subsidiarity, zjavným zbavovaním moci volených zástupcov ľudu, a teda odstraňovaním demokracie.

Klaus okomentoval aj ideologickú rovinu centralizácie. Liberalistická bruselská propaganda sa tvári (práve tak ako každá iná ideológia), že ona nie je ideológiou, ale všetkému nadradenou definitívnou pravdou. Klaus hovorí: „My sme celé naše búranie komunizmu založili na myšlienke, že neexistuje žiadna centrálna múdrosť, ktorá má zhora vládnuť. A ešte horšia je ‚múdrosť‘, ktorá sa ľuďom čoraz viac vzdala, ktorá raz vládla z Viedne, inokedy z Moskvy a dnes vládne z Bruselu. Ale ak to nebolo možné ani z Prahy, ani z Bratislavy, tým menej je to možné z Bruselu.“

Občania, pozor: toto je veľmi vážna vec!

Doterajší proces integrácie EÚ bol pre členské štáty relatívne bezpečný v tom zmysle, že čokoľvek sme centrálne doteraz povoľovali, sa teoreticky dalo vziať späť, vetovať, prinajhoršom sabotovať. Máločo z toho, o čom smie rozhodovať už len Brusel, je už na prvý pohľad také citlivé, aby sme sa nemohli ešte stále považovať za relatívne zvrchovaný štát.

Lenže vzdanie sa práva veta v Európskej rade, to je principiálne odlišný krok. Ak niečo také pripustíme, bude to znamenať, že zahraničie bude v našom mene rozhodovať o našej politike a my nebudeme mať právo proti tomu nič urobiť – jednoducho budeme prehlasovaní a basta.

Teraz začína byť jasnejšie aj to, prečo sa Briti za každú cenu tak veľmi ponáhľali preč z EÚ: nejde tu totiž o nič menšie, než o zrušenie demokratického princípu samourčenia národov v mene akejsi „európskej jednoty“, ktorá nemôže znamenať nič iné, než názorovú totalitu jedného centra.

Pokračovanie Mníchova 1938?

Nečitateľnosť a komplikovanosť fungovania štruktúr EÚ je príčinou, prečo väčšine občanov ani nie je jasné, kto má aké právomoci a čo by to vlastne pre koho znamenalo, keby bolo právo veta zrušené. A je tiež jasné, že bruselská mašinéria a domáci zradcovia medzi politikmi a médiami budú zrušenie veta „predávať“ len ako nejaký technický detail, na ktorom vlastne vôbec nezáleží.

Skeptici to predvídali už dávno: cieľom bolo salámovou metódou postupne, po malých krôčikoch ukrajsť členským štátom z právomocí a občanov postupne čičíkať, že veď vlastne sa nič nedeje – až do chvíle, keď usúdia, že verejnosť je už definitívne voči tejto téme natolko ľahostajná, že si zrušenie štátnej suverenity, zrušenie práva národa na vlastnú cestu, na vlastnú zahraničnú a bezpečnostnú politiku ani nevšímne.

A preto treba otvorene kričať, že tu hrozí podvod a zrada rozmerov, aké tu neboli už dlhé desaťročia.

Bol by to podvod a vlastizrada

Šanca na záchranu Európy pred jednofarebnou totalitou je v tom, že rozhodnutie o zrušení práva veta by museli schváliť všetky členské štáty a ich parlamenty. Na tom sa, napriek vyhláseniam ríšskeho ministra, nič nezmenilo a je to našťastie v tejto chvíli tak isto nepravdepodobné, ako doposiaľ.

Zatiaľ. Kľúčové bude, ako v tejto veci zahlasujú zástupcovia jednotlivých členských krajín. Ani v jednej im občania nedali mandát niečo také schváliť, ani v jednej sa nikto nepýtal občanov, či sa chcú vzdať svojej zvrchovanosti, ale na druhej strane je jasné, že taký detail plutokratov neodradí. Na jednotnom názore sa usilovne pracuje.

Nevedno, kedy sa táto agenda naplno rozbíja v členských štátoch, ale je možné, že už čoskoro. A úlohou nás občanov bude dobre si všímať, ako sa zachovávajú naši volení zástupcovia.

Zdôraznime to tu veľmi jasne: žiadny zo slovenských politikov, žiadna z parlamentných strán nedostala mandát vzdať sa v mene svojich voličov zvrchovanosti Slovenskej republiky a odovzdať ju do rúk kohokoľvek. Občania vo voľbách volili strany, ktoré všetky mali vo volebnom programe zachovanie Slovenskej republiky ako suverénneho štátneho útvaru s vlastnou, suverénnou a nezávislou zahraničnou politikou (i keď niektoré to mali relativizované tvrdeniami typu „v súlade s politikou EÚ“ a podobne).

A pre istotu pripomeňme: ak niektorý politik tento mandát od voličov poruší a zahlasuje za zrušenie práva veta pre členské štáty v Európskej rade, čím de facto umožní plné podriadenie sa Slovenskej republiky v kľúčových oblastiach väčšinovému rozhodovaniu štruktúr EÚ, tým vážne poškodí záujmy Slovenskej republiky a jej občanov a dopustí sa jednoznačnej a nespochybniteľnej vlastizrady.

Autor: Ivan Lehotský